

Dildare

– Yeldegirmeni · 26 Eylül 2024

Bilinmezin pusulasında

Hırpalama

Yaralama

Yıpranma ve kırılma noktalarından ucu açık bir sınır

Öyküsüz kavşaklar gibi rehin düştüğü fenadan

Birbirine denk düşmeyen yabancı hayatların işlediği

Ve devre dışı kalmış bir telefon kulübesi gibi yaşamdan yitik , zamana yenik

Meraklısı ve seyircisi çok

Ama yalnız..

Sadece ıslığın çılgınlığına bahçe bahçe sonbahar

fotoğraf çerçevesi ıssızlık duvarlarıyla konuşan

Kınından çıkmış

Buğulu camlara , buzlu pencerelere

Yayılp çöken Karanlığın ağırlığı kadar büyük

Ve taşınması zor yalnızlığa terkedilmiş kimsesizliğin

Ördüğü ilmeklerle sızısı iliklere işleyip fitil fitil her yeri kavrayıp kaplayan

Bilenmiş çekilmiş kızgın Kör bıçaklarını

İçten içe derinleşip sancıyan ağıtlar ve acılar hükmünde kendini zifir zindanlarda bulduğun

Tutsak bir müebbet azap giyip gün sayarken sessiz yabanlardan ve ıssız odalardan sükün edip gelen

çirpiniş

Tuzdur, acıyı acıyla bastırın yaradaki saçın dökün

Viranelerde gün soğur

İzler silinir

Ayran ekşir

Yollar yollara sapar uzaklaşır

Her gelen öylesine uğrar gider, konar göçerlere hancıdır sonbahar

Eşiklerden sokaklardan yokluğa ve yoksuluna sonsuz yitiklerden çağrılmış yakınlığıyla

Şavkıyan ay ışığı değil de sanki annendir

Ecem gülümseyişleriyle titreyen kanatların dildiresinde sarılıp kucaklaşmaya sana

Hasretini sıcaklığını

Sende yaşayıp seninle taşıyan

Seyfi Karaca..... Eylül/24